

SEPTEMBER

Tako, za nami so poletne počitnice in spet je napočil čas, da sedemo v šolske klopi. Kljub določenim ukrepom in nošenju mask smo veseli, da smo lahko v šoli. Mislim, da si nihče ne želi ponovitve lanskoletnega scenarija.

V šolsko leto smo vstopili s polno paro. Kljub temu da ostajamo v matičnih učilnicah, se imamo dobro in smo veseli, da se lahko družimo. Že v mesecu septembru smo imeli dva športna dneva: pohod in kolesarjenje. Športne dni z veseljem »od delamo« in si tako popestrimo mesec. Osmošolci so ta mesec uživali tudi na naravoslovnem dnevu na Golteh.

Ajda Oblak

Dogaja se ...

POHOD V ŠMIHEL

V sredo, 8. septembra 2021, smo imeli šestošolci prvi športni dan. Peš smo šli v Šmihel.

Na parkirišču za šolo smo dobili malico. Odšli smo proti pekarni Mišmaš, mimo vrtnarije Skornšek in pokopališča, dokler nismo prišli do Brezja. Tam smo se osvežili s pijačo in odšli naprej. Na poti nas je pričakal velik, a zelo prijazen pes. Malo smo ga pobožali, potem pa šli naprej. Čez nekaj časa smo imeli počitek in malico.

Kar naenkrat se je tam spet pojavil pes, ki smo ga videli že prej. Zraven njega pa je bil še en manjši pes. Bila sta zelo prijazna. Ko pa pot nadaljevali, sta nam oba sledila. Čez nekaj časa pa smo slišali nekega moškega klicati Olija, ki je bil očitno eden izmed psov. Moški je oba odpeljal, mi pa smo pot nadaljevali proti šmihelski šoli.

Dve uri sta bili namenjeni športnim igram. V tem času smo lahko igrali nogomet, košarko ali pa se pogovarjali. Nazaj smo šli po isti poti kot smo prišli. Nekateri sploh nismo več šli nazaj do šole, ampak smo se proti svojemu domu odcepili že prej.

Sara Vivoda, 6. a

POHOD NA DOBROVLJE

V sredo, 8. 9., smo učenci 7. a in b razreda imeli športni dan. Ko smo prišli v šolo, smo si razdelili malico, potem pa smo se poslovili od šole in začeli svojo pot.

Odšli smo do Lok pri Mozirju, in sicer po potki ob Savinji. Ko smo prišli do hotela Benda, smo se začeli vzpenjati med dvema hriboma. To je bil lažji del.

Prišli smo do prelepe jase na Dobrovljah, tam smo popili malo pijače ter si privoščili malo sladkarij za energijo. Imeli smo lep pogled na velik del Zgornje Savinjske doline. Razgled je bil res lep.

Nato smo nadaljevali s svojo potjo do cerkvice sv. Urbana. Zanimivo se mi zdelo to, da sem bil že kakšen mesec prej tu s svojim očetom. Do cerkvice sva se takrat pripeljala s kolesoma.

Pri cerkvici smo se torej ustavili. Tam smo pojedli svoje sendviče in si privoščili še ostale sladkarije, ki so nam ostale. Nato smo se slikali. Ostali smo še par minut, da smo počili.

Zdaj se je začel težji del: po hribu navzdol. To bo mogoče koga od vas, ki bere to besedilo, presenetilo, ampak veliko težje je bilo hoditi dol kot gor. Kolena so nas

bolela in pekla, ampak smo se znali zamotili. Veliko smo se pogovarjali med sabo in peli Kekčeve pesmi.

Prišli smo do manjše kmetije pred Gozdno šolo. Tam smo si natočili svoje prazne plastenke z ledeno hladno vodo. Malo smo že bili utrujen, saj je bila pot, ki smo jo prehodili, kar naporna. Bili smo veseli, ko smo se začeli približevati Lokam. Krajša pot do šole nam je minila zelo hitro.

Malo smo se še raztegnili na igralih ob poti pri Savinji. Ko smo prišli do šole, smo si odklenili kolesa ter skiroje in se poslovili.

Po pohodu sem malo čutil bolečine v nogah. Ampak sem vedel, da bodo izginile čez kakšen dan. Pohod je bil zanimiv in zabaven.

Urban Repše, 7. a

POHOD NA MENINO PLANINO

V sredo, 8. 9. 2020, smo se osmošolci odpravili na Menino. Pred športno dvorano smo se zbrali ob osmih in se vkrcali v avtobus. Nekateri so zamudili uro, ob kateri smo bili zmenjeni, zato smo jih počakali.

Ko nas je avtobus pripeljal do kmetije Semprimožnik, smo izstopili in se začeli vzpenjati proti vrhu. Po dobri uri smo se ustavili za približno deset minut, popili nekaj vode in nekaj malega pojedli, potem pa smo pot nadaljevali. Ko smo zapustili gozd, smo prišli na travnik, kjer je bil čudovit razgled. Hodili smo še približno pol ure in končno prispeli do cilja. Ustavili smo se pri domu na Menini, kjer smo se spočili in pojedli našo malico. Nekateri so potem igrali nogomet, drugi pa smo se sproščeno pogovarjali, čeprav nas je zeblo.

Pot navzdol je potekalo veliko hitreje, čeprav je bila vseeno naporna, saj so večino na koncu bolela kolena in gležnji. Na poti smo se razdelili, hitrejši so šli naprej, počasnejši pa smo ostali v ozadju. Na koncu pa smo celo počasnejši prišli do avtobusa med prvimi, saj so se nekateri izgubili, par učencev celo tako, da smo jih morali na poti nazaj pobrati na Petrolu v Gornjem Gradu. Učitelj je bil pošteno jezen, saj se niso držali dogovora.

Ne glede na to, kako smo bili utrujeni in se nekaterim res ni ljubilo hoditi, smo na koncu vsi uživali na tem pohodu. Bilo je zelo zabavno. Če vprašate mene, je dan minil hitreje kot pomežik očesa.

Kaja Cajner, 8. a

POHOD NA GOLTE

8. 9. 2021 smo imeli devetošolci športni dan. Odpravili smo se na Radegundo oziroma na Golte.

Pred šolo smo se zbrali že ob pol osmih. Nasmějani, ker bomo dan preživeli v naravi, smo se skupaj odpravili proti gostišču Vid. Tam smo se razdelili v dve skupini. Skupina, namenjena proti Goltem, je prva vzela pot pod noge in se odpravila v hrib. Sama sem se s skupino, katere cilj je bil Radegunda, na pot odpravila nekaj minut kasneje. Razposajeno smo se odpravili na pot. Čeprav smo nekajkrat malo krenili z označene poti, smo se imeli odlično. Po dobri uri hoje smo prispeli do cerkve na Radegundi. Tam smo si privoščili malico in si izmenjali nekaj sladkarij. Po kratkem postanku smo se počasi namenili nazaj proti šoli. Med spustom smo veselo prepevali in kaj kmalu smo prišli do šole.

Na športnem dnevu smo se imeli zelo dobro. Verjamem, da je enako kot mi uživala tudi pogumnejša skupina, ki je osvojila Golte. Vsi skupaj se že veselimo naslednjega druženja v naravi.

Ajda Oblak, 9. a

NARAVOSLOVNI DAN NA GOLTEH

ORGANIZMI ALPSKEGA SVETA IN KRAŠKE JAME

7. 9. 2021 je za 8. razred potekal naravoslovni dan. Tema so bili organizmi alpskega sveta in kraške jame.

Ob 8.15 nas je pred športno dvorano pričakal avtobus in nas odpeljal na Golte.

Na vrhu smo pomalicali in se razdelili v dve skupini. Učenci b-razreda smo se najprej odpravili v jamo, ajevci pa so ostali na vrhu in raziskovali alpske živali in rastline. Naš razred se je odpravil po strmi poti navzdol do jame, poimenovane Mesarka lopa. Jama je bolj majhna, zato smo se noter odpravili v štirih skupinah. Gospa iz jamskega društva nam je povedala, da so to jamo včasih uporabljali za shranjevanje mesa, po tem tudi ime. Poleg tega smo izvedeli še veliko zanimivih stvari o jamah v Sloveniji. Šli smo tudi globlje v jamo in morali smo se plaziti, ker je bil prehod nizek. Zdi pa se mi, da smo ob tem vsi uživali.

Po obisku jame smo se zamenjali z a-razredom. Šli smo po poti do mesta, kjer je včasih stala mozirska koč. Tam nam je učitelj Blaž razdelil učne liste in pričeli smo z delom. Ena stran lista je bila namenjena rastlinam v gorah, druga pa živalim. Morali smo najti živali in rastline ter poiskati njihova latinska imena, čas cvetenja in še ostale zahtevane podatke.

Naša skupina je dobro sodelovala. Čeprav smo malo zamudili, smo rešili kar veliko. Naučili smo se veliko novega, zato menim, da je bil dan uspešen.

Po končanem delu smo se spet združili z a-razredom in se odpravili nazaj proti šoli. Dan je bil poučen in tudi zelo zabaven.

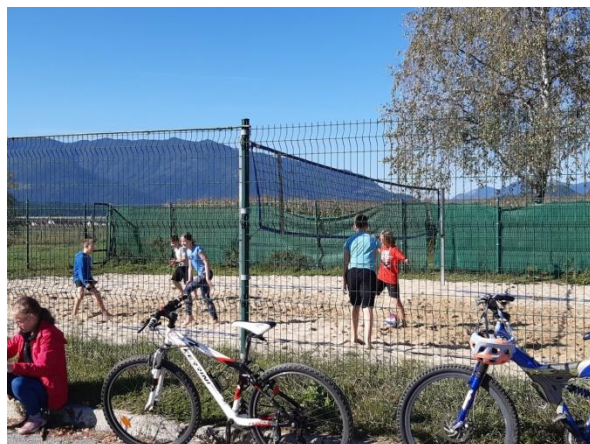
Žana Praunseis, 8. b

KOLESARJENJE IN ŠPORTNE IGRE – ŠPORTNI DAN

Slovenci smo športni narod. To ne potrjujejo le številni uspehi naših vrhunskih športnikov, temveč predvsem polna šolska igrišča, zapolnjene gorske in hribovske koč ter polne športne dvorane in fitness centri po celi državi. Redna telesna dejavnost je izjemnega pomena za zdravje, ki je skupaj z duševnim zdravjem najpomembnejša sestavina zdravega življenjskega sloga. Tega se Slovenci dobro zavedamo. Šport je v naši naravi in to je prepoznala tudi država, ki je 18. junija 2020 na pobudo OKS-ZŠZ razglasila **23. september** za dan slovenskega športa.

(povzeto po: <https://danslovenskegasporta.si/>)

Tudi na naši šoli smo 23. september aktivno preživeli na kolesih in na športnih igrah, saj smo imeli športni dan.

Opis poti

GRČIJA – OPIS POTI

Po slikoviti poti med Jonskim morjem in Parnasom prispemo do Aten. Do središča umetnosti, učenosti, filozofije, demokracije ter glavno kulturno in živahno središče cele Grčije. Zaradi vsega naštetega je po mestu veliko muzejev, brez dvoma pa si moramo ogledati stadion in pa seveda slavno atensko akropolo.

Po Atenah nas pot vodi mimo Korinta in Epidavrusa ter se na koncu ustavi v Mikenah. Tam si ogledamo presenetljiv kiklopski zid in jaškaste grobove. Mikene so močno utrjeno gradišče, ki sodi v vrh kulture pred klasično grško zgodovino in so že samo zato vredne ogleda. Grčija oziroma Helenska republika je zibelka antične civilizacije. Po razpadu je le-ta za sabo pustila veliko zgodb, mitov in arhitekturnih dosežkov. Je kulturno, geografsko razvita in bogata.

Grčija je ena najbolj razčlenjenih držav v Evropi, saj ima 227 naseljenih otokov. Med njimi je največji otok Kreta. Obstaja več krožnih poti po Grčiji, pri večini sta potovanje po celinski Grčiji in Kreti ločena. Če se odločimo za potovanje po celinski Grčiji, je v Atenah veliko letališče, a je veliko boljša ter cenejša možnost trajekt. Izkušnja je boljša in s seboj lahko imamo avto, s katerim se potem vozimo po državi. Vedno pa je možnost avto tudi najeti. S trajektom prispemo v Igoumentuzo in naše potovanje se začne.

Za začetek potujemo nekoliko severno do Meteore. Na poti nas razgibana grška pokrajina preseneti s svojo lepoto. Na poti se ustavimo blizu Loanine, kjer občudujemo eno največjih umetno narejenih jezer. Nadaljujemo pot in ob prihodu v Meteoro se nad nami razbohotijo stolpi iz peščenjaka, na katerih so zgrajeni pravoslavni samostani. Ogledamo si jih lahko samo nekaj, a je v njih razstavljeno veliko zanimivih predmetov in veliko poslikanih sten. Lahko si najamemo tudi vodiča, ki obisk obogati z informacijami, ki jih drugače ne bi izvedeli.

Pot nadaljujemo južno oziroma bolj jugovzhodno proti Delfom. Tam obiščemo gledališče, gymnasium, akvadukt ter kamnite mestne hiše. Mesto Delfi je v času Grkov veljalo za središče (popek) sveta, zato si lahko ogledamo tudi velike kipe popkov. Navduši nas tudi Apolonov tempelj svečenice Pitije ter zdravilišče. Vidimo lahko tudi lončarsko delavnico, kjer izdelujejo po stari recepturi replike lepih vaz, skled, nenavadnih skodelic in drugih lončenih izdelkov.

Svoje potovanje končamo v Patrasu, prekrasnem pristaniškem mestu, ki je že v antiki nosilo pomembno vojaško in kulturno vlogo. Tu si lahko pred odhodom na trajekt malo odpočijemo, uživamo in se naužijemo prečudovitega razgleda.

Krog, ki bi ga tako prepotovali, je namenjen bolj radovednim. Ima pa Grčija 11. najdaljšo obalo na svetu, tako da če si želite plavanja, je Grčija za vas idealna destinacija.

Lina Ujčič Vrhovnik, 9. b

KAMNIK – OPIS POTI

Kamnik je mesto, ki leži južno od Kamniško-Savinjskih Alp. Ima skoraj 14.000 tisoč prebivalcev in obiskovalcem ponuja ogled številnih turističnih točk. Med njimi so tudi Mali grad, rojstna hiša Rudolfa Maistra, Stari grad nad Kamnikom in Medobčinski muzej Kamnik.

Pot začnemo na avtobusni postaji in se sprehodimo desno proti trgu, ob desni strani cestišča. Prečkamo cesto in nadaljujemo po nekoliko bolj strmi pešpoti do Starega gradu. Tu si ogledamo srednjeveški grad in se sprehodimo po razgledni ploščadi, ki nam ponuja razgled nad celotnim mestom in širšo okolico.

Nadaljujemo po že prej prehojeni poti nazaj proti glavni cesti. Pot nadaljujemo ob desnem delu cestišča naravnost in zavijemo dvakrat desno. Na naši desni strani tako zagledamo rojstno hišo Rudolfa Maistra. V tej se je leta 1874 rodil general, pesnik in borec. Gre za prenovljeno hišo, v kateri se nahaja muzej.

Pot nadaljujemo naravnost in se čez približno 800 m povzpne po hribu navzgor, na katerem se nahaja Mali grad. Tukaj najdemo razbitine še enega srednjeveškega gradu. Na hribu stoji tudi romarska kapelica, ob posebnih dnevih pa se ob njej prirejajo tudi številne prireditve.

Spustimo se nazaj na trg, kjer si lahko privoščimo sladoled, nato pa pot nadaljujemo približno 10 m naravnost in desno. V stavbi na naši levi strani se nahaja Galerija Majolka. V njej si lahko ogledamo starinske izdelke in galerijo majolik. Njihova posebnost je, da so različnih oblik z zgodovinskimi poslikavami.

Ko zapustimo galerijo, se pred nami v daljavi že prikaze podoba avtobusne postaje. Prehodimo en kilometer in se zopet vrnemo na avtobusno postajo. Tako tukaj sklenemo krog nekaj kilometrov dolge poti.

Tjaša Veber, 9. a

OD LITIJE DO ČATEŽA – LEVSTIKOVA POT

Levstikova pot je popotovanje iz Litije do Čateža. Urejena je po delu slovenskega pisatelja Frana Levstika. V spomin na to delo se vsako drugo soboto v novembru organizira pohod po Levstikovi poti. Obstaja severna pot, ki je dolga 22 kilometrov, in južna pot, ki je pol kilometra krajša od severne. Vsako leto se pohoda udeleži večje število ljudi. Nazadnje so zabeležili kar peko 20.000 pohodnikov.

Pot začnemo v Litiji oziroma v Levstikovi ulici, ki se nahaja v starem delu mesta. Litija leži približno na polovici med Ljubljano in Zidanim mostom. Skoznjo teče reka Sava. Pri Šmarski cerkvi svetega Martina zavijemo levo po regionalni cesti proti Radečam. Pot nadaljujemo do hiše, na kateri je spominska plošča, posvečena Slavku Grumu. Potem zopet zavijemo levo, na Slatno. Kasneje prečkamo cesto in pot nadaljujemo skozi gozd do Jelše. Pri Božičkovi domačiji, ki se nahaja blizu zaselka Rodni Vrh, je križišče dveh poti. Domačija je obnovljena in lepo ohranjena. Je eden izmed lepših objektov na poti. Odpravimo se naprej do zaselka Bič, kjer je zelo stara sušilnica sadja. Malo naprej pa je tudi prva kontrolna točka na poti. Do naslednje vasi Preseka sledi nekaj strmine. Nato se pot loči na severno in južno.

Južni odsek je krajinsko zanimivejši od severnega. Če izberemo južni odsek, se odpravimo do Ježnega vrha, kjer stoji cerkev svetega Petra. Na tem delu poti je veliko starih objektov, npr. toplarji, kozolci, kašče ... Pot v nadaljevanju vodi mimo Vinjega vrha, Poljan in Primskovega. Na Primskovi gori stojijo tri cerkve in grob Jurija Humarja. Naslednji kraj pa je sedež Levstikove poti. Imenuje se Sevno. Tam je tudi kontrolna točka. Sprehodimo se do Razborja, od katerega je nato le še 2 kilometra hoje.

Namesto južnega odseka pa bi lahko izbrali severnega, ki pa je nekoliko daljši. Severno pot začnemo na vrhu Grmad, ki ima okoli 700 metrov nadmorske višine in je tako najvišja točka popotovanja. Tam naj bi bili ubiti in pokopani razbojniki. Pot se nadaljuje do samotne hiše pri Lokarjevih, kjer je med drugo svetovno vojno potekala nemško-italijanska okupacijska meja. Ostanke meje so vidni še danes. Kmalu za zaselkom Gobnik se pot zopet razcepi. Sprehodimo se mimo Bojčeve zidanice in nato še mimo domačije Tone Zidarjeve, kamor je zahajal tudi Fran Levstik. Del te hiše je preurejen v muzej. V Moravčah gremo po poti mimo ostankov gradu Turn, kjer je Fran Levstik nekaj let služil kot domači učitelj. Zavijemo tudi proti naselju Okrog in od tam cilj ni več daleč.

Na koncu organiziranega pohoda vsako leto sledi prireditev, kjer vsak udeleženec dobi spominke in priznanja. Cilj je v Čatežu, od koder pa nas lahko nazaj odpelje avtobus.

Hana Železnik, 9. b

Počitniška dogodivščina

NEPOZABNA TABORNIŠKA AVANTURA

Med letošnjimi poletnimi počitnicami sem se udeležil svojega prvega taborniškega bivakiranja.

Na dan odhoda sem se prebudil že zelo zgodaj, saj sem moral spakirati še zadnje potrebne stvari. Že med pripravo svojega velikega nahrbtnika sem bil nervozen, saj me je bilo strah, da bi kaj pozabil. Starša sta me odpeljala na sejmišče pri Gaju, kjer smo bili taborniki dogovorjeni, da se dobimo. Ob prihodu na sejmišče sem zagledal veliko svojih taborniških prijateljev. Od tam so nas s kombijem odpeljali v Zagorje. Naš načrt je bil, da peš prehodimo pot od Zagorja do taborniškega mesta na Lazah pri Kokarjah.

Po prihodu v Zagorje so nas vodniki razdelili v 5 skupin, saj smo najprej odšli na orientacijski pohod. Dokazati smo morali, da bomo znali samostojno slediti zemljevidu in na orientacijskih točkah od svojih vodnikov prevzeti določeno opremo. Sam sem bil v 5. skupini, kar je pomenilo, da je naša skupina začela pohod zadnja. Že po prvem vzponu smo bili vsi zadihani.

Prišli smo do prve kontrolne točke. Tam so nam razdelili krompir za večerjo. Popili smo par požirkov vode, nato pa hitro nadaljevali svojo pot. Ko smo hodili po makadamski cesti, smo zagledali restavracijo ter enega od tabornikov, ki je tekel iz nje s hrano v roki. Ko smo prišli do naslednje kontrolne točke, sem na vodnikovem krožniku zagledal zrezek in pražen krompir. Vodnik je svoj plen delil z nami in nam dal pol zrezka in kar dve kroglici praženega krompirja. Prevzeli smo toaletni papir in nekoliko lažje nadaljevali. Na tretji postaji smo prevzeli vrvi, na zadnji pa šotorke. Pohod je dobra priložnost za klepet o zelo različnih temah. Po navadi se imamo super.

Prišli smo do konca orientacijskega pohoda. Tam so nas že čakale vse druge skupine. Nato smo skupaj nadaljevali pot. Zvečer smo si našli kozolec, kjer bi prenočili ter pripravili zasilno ognjišče. Ob ognju smo si pekli krompir. Sam sem s prijatelji vzel delček žerjavice za svoj/ločen ogenj, saj je ob prvem ognjišču zmanjkalo prostora za peko krompirja in jajc. Začelo je deževati. Nekaj vodnikov in mlajših tabornikov je že odšlo do kozolca. S tabornico Lino sva trem vodnikom, ki so ostali pri gorišču, pomagala vse pospravili. Začelo je močnejše deževati, zato je bilo treba pohiteti. Hitro sva stekla do kozolca, kjer je bilo potrebno pripraviti prenočišče: spalno vrečo in napihljivo blazino za malo boljši spanec na sicer prašnih in hladnih tleh.

Zjutraj se je naša skupina odločila, da Čreto prečkamo preko Lipe. Pot se je hitro začela vzpenjati. Zgornjesavinjčani smo narekovali svoj tempo, ki je bil kar hiter. Na

sredi klanca sem se odločil pospešiti. V svojem nahrbtniku sem imel posebno dvolitrsko pohodniško vrečo z vodo, ki sem jo lahko pil po cevki. Ni mi bilo treba izgubljati časa z odvijanjem plastenke. Cevka z vodo je bila ves čas blizu. To mi je dalo veliko energije. Pridobil sem malo prednosti. Vodnik iz večje skupine me je poklical, naj malo upočasnim svojo hitrost hoje. Na treh četrтинah smo se odločili za krajši počitek. Nekdo je prinesel dve veliki milki. Takoj smo ju napadli.

Pot do vrha je hitro minila. Ker sem bil na čelu večje skupine, ki se je razčlenila na več manjših skupin, sem na vrhu prvi zagledal večjo mizo z dvema klopema. Tekel sem teh zadnjih 60 metrov s svojim težkim nahrbtnikom. Prvi sem se usedel. Kar nekaj časa je minilo, da je moj vodnik Om prišel s kruhom in evrokremom. Namazali smo si ga s švicarskimi noži, ki so vedno del taborniške opreme. Tudi kakšna plačilna kartica pride prav.

Ob začetku spusta sem zagledal napise na cesti. Takoj sem se spomnil, da so to napisi, ki so jih v času kolesarske dirke po Sloveniji pripravili navijači naših dobrih kolesarjev. Tudi sam sem navdušen nad kolesarjenjem, zato vem, da je taka spodbuda zelo dobrodošla.

Ko smo prišli do kmetije, smo prosili za vodo. Prijazna mož ter žena sta vodo natočila več kot tridesetim tabornikom v naše bidone. Začeli smo se spuščati. Kmalu smo zagledali prostor športnega društva, kjer smo prespali. Ena od starejših skupin je odšla ukrast zastavo tabornikom iz Konjic. Večerjali smo dobro mesno omako in hrenovke, ki smo jih pekli na ognju.

Zjutraj smo se prebudili ob devetih in začeli s hojo do našega domačega tabora na Lazah. Pot mi je bila znana, saj sem že kolesaril po tej cesti. Hodili smo kakšni dve uri. Potem smo zagledali naš tabor. Vselili smo se v svoje šotore. Sam sem teden taborjenja preživel z dobrim prijateljem Jakom. Za kosilo so nam postregli makarone z mesno omako. Popoldan so v tabor prišli še najmlajši taborniki.

Preostalih sedem dni smo se na taborjenju naučili veliko novega in ponovili nekaj starih taborniških veščin: postavljanje ognja, vezave in vozle, streljanje z lokom, postavljanje pionirskih objektov (razgledni stolp, stojalo za sušenje perila, streha za drva in ogenj, saj nas je tudi letos zmočil dež) ... Super pa je spanje pod zvezdami, v šotorih, ko je možno pravim prijateljem zaupati najboljše skrivnosti.

Čas, ki ga preživimo na taborjenju, vedno prehitro mine. Vedno se imamo zelo fino in vabim vas, da se tabornikom pridružite še vi. Mogoče spodnje fotke (Rod Sotočje) koga prepričajo.

Urban Repše, 7. a

